

Бібліотечна година: «Книга твій друг і товариш»

1-й учень.

Любі хлопчики і дівчатка,
В нас сьогодні книжки свято.
Будем разом відзначати,
Книгу-друга шанувати.

2-й учень.

В кожному домі, в кожній хаті
У містах і на селі –
Хто навчився вже читати,
Має книжку на столі.

3-й учень.

Книги, книги на полицях
Завше тихо поміж книг.
Та яку ти не розгорнеш –
Щось цікаве в кожній з них.

Ведуча:

Сила книги безмежна. Без неї людина сліпа. Протягом усього життя ми звертаємося до книги. Вона відкриває нам небачені обрії, допомагає зрозуміти історію народу, розкриває таємниці природи, життя.

Ведуча:

Книга – мудрий друг, який, не вмюючи говорити, розказує про незвичайні пригоди і подорожі, про чудеса, про навколишній світ. Нерідко книга, прочитана вами в дитинстві, залишається в пам'яті на все життя.

Книжка відповідає на безліч запитань і сама вміє запитувати.

учень.

Дбайливо тоненьку книжку
Гортаю й рядок за рядком
Квапливо читаю.
Багато про що
Я довідаюсь з книжки:
Про лева, жирафу,
Ведмеда та мишку.
Про гори круті
Та бурхливі ріки,
Про джунглі густі
Та пустелі великі,
Про синіх китів,
Про акул і дельфінів.
Про хижих касаток
І добрих пінгвінів.
Про північ, про південь
Читаю невпинно
Про ближні країни.

Гортайте, гортайте
Сторінки. Мов диво,-
Весь світ в собі книжка
Вмістила дбайливо.

Бібліотекар: Існує вираз: «Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти». Так само можна сказати: «Скажи мені, що ти читаєш, і я скажу, хто ти». Людина яка любить і вміє читати – щаслива людина. Круг неї завжди багато розумних, добрих і вірних друзів. Ці друзі – книги... У світі існує безліч різних книг. Різні книги по-різному допомагають людям бодні навчають, другі-розважають. Треті-допомагають. У одних книгах можна прочитати про минуле. А у інших-про космічні мандрівки. Скільки у людей потреб, скільки різних книг.

Ведуча: Це просто чудово. Що ви прийшли на наше свято. На вас чекають цікаві зустрічі. Але спочатку подивимося – чи є серед вас кмітливі. Чи вам мої загадки посилі. Послухайте і здогадайтеся, з якої казки ці уроки.

От Івасик як підріс трошки. Став просити батька:

- Зробіть мені. тату, човник та весельце. То я буду рибку ловити та вас у старості годуватиму. (Івасик – Телесик»)

- Був собі котик та півник, були вони у великій приязні. Котик, було, у скрипочку грає, а півник тільки співає. («Казка про Котика і Півника»)

- От на ранок набрала баба мичок і погнала солом'яного бичка пасти. («Солом'яний бичок»)

- Коли це приходить до кота лисичка та й питає його:

- Що ти таке?

- А він каже:

- Я-пан Коцький. («Пан Коцький»)

Ведуча: Послухайте прислів'я:

*З ручаїв-річки, з книжок-знання.

*Розум без книги, як птах без крил.

*Книга не пряник, а дітей до себе манить.

*Книга вчить . як на світі жить.

*Сила та розум-краса людини.

*Книга-ключ до знань.

*Книга-міст у світ знань.

Бібліотекар: Можливо хтось із вас знає прислів'я про книгу?

Королева Книга.

Вчіться, діти, мудра книжка

Скаже вам чогось багато
З того, що колись другими
І постійно, й пожато.
Учітеся, любі діти, читайте.
Як та бджілка меду з цвіту, розмову збирайте.

4-й учень:

Колись давно-давно на землі не було книжок, бо люди ще не вміли їх робити.
„Сторінками” найдавніших книжок були камені, стіни печер, сокири, вояцькі щити.
Писали на всьому, бо ж не було тоді ані паперу, ані пер чи олівців.

5-й учень:

Далі люди додумалися писати на глині, яку потім сушили й випалювали на вогні. Та хіба на глиняних сторінках-цеглинах багато напишеш? А щоб взяти в дорогу 2-3 такі книги потрібен був віз. З часом люди навчилися робити книги з тонкої козячої або телячої шкіри. Але ці книги були дуже дорогі. На виготовлення однієї книжки потрібні були шкури з цілої череди телят.

6-й учень:

У далекій Африці на берегах повноводних річок простягнулися нескінченні зарослі болотяної рослини – папірусу. Писали на сухих стеблах папірусу. Писати було зручно, але такі книги швидко ламалися і розсипалися.

7-й учень:

Справжній папір, що на ньому пишуть зараз люди, навчилися робити 2 тисячі років тому. Тоді книги писали вручну. Але це було дуже довго і важко – одну книжку переписували іноді кілька років.

8-й учень:

Минуло ще багато часу, поки з’явилися друковані книжки. Тепер книга всюди поруч з нами. Вона - наш друг і порадник.

учень:

Ось так книжки з’явилися на світ,
Цікавий шлях вони пройшли віками.
Пролинуло земних багато літ,
Як книжка опинилась перед нами.

учень:

Така, як зараз на столі лежить.
Легка, красива, звична, паперова.
А час нестримно в космосі летить
І щось міняється, певно. буде знову.

учень:

Комп’ютерний настав нестримний час,
Прогрес такий, що годі і встигати.
І щось, звичайно, зміниться для нас,
Але не зможе людство не читати.

учень:

Можливо, книжка змінить власний вид,
Сторінки не стиратимуться вічно.
Та поки на Землі живе наш людський рід,
То й книжка буде жити – це логічно.

Нечитайло:

Ой, і знову та книжка, де вона взялася на мою голову? Чого я такий нещасний? Треба було мені народитися ще до того, як винайшли ті книжки. От тоді було добре! Ніхто дітей не змушував читати, ніхто не примушував уроки вчити... Бігай собі, гуляй із раннього ранку до пізнього вечора і ніхто не кричав: "Читай! Вчи уроки!" От щасливчики ті, хто народився тисячі років тому – свобода була, воля, бігай собі, як вітер у чистому полі і ніяких книжок, ніяких уроків... А то ... Просто жити не дають з тими книжками...

Дівчинка:

Ти хто? Чого голосиш на цілий двір?

Нечитайло:

Та хто-хто... Тупак в пальто. Бо як інакше скажеш? Я вже свого справжнього імені не пам'ятаю, лише прізвисько, яким мене всі називають. Так звук, що на інше і не відзиваюся. Нечитайло я. Ось хто. Нехай собі так кажуть, бо я і справді не люблю читати, ненавиджу книжки, від них лише голова болить. Нащо їх тільки придумали?

Дівчинка:

Нечитайло... Оце так! Треба ж такому статися! Як ти до цього дожився, щоб такого гарного хлопця і погано так обзивали.

Нечитайло:

А, не люблю я книжок. Нащо вони? Про все, що треба, я й так знаю, а більше мені й не треба знати. А то "Читай! Пиши! Вчи! Читай! Читай!!!" Аж вуха болять за цілий день. А як я не хочу... Не хочу і не буду. Отак!

Дівчинка:

Нечитайло... Це ж, мабуть, тебе Михайлом спочатку звали, чи не так? А тепер – Нечитайло. Погано, що таке прізвисько дали... Та все ж, чому ти так настроєний проти книжки? Адже народна мудрість каже: "Вчення – світло, а невчення – пільма". Це свята правда. Хіба не так?

Нечитайло:

Ну, нащо мені так багато знати? Для чого? Хіба людина може все на світі знати? На сцену тихо виходить Чарівниця, слухає розмову дітей.

Дівчинка:

Звичайно, ні, але треба прагнути знати більше, бо ж наука в ліс не веде, а з лісу виводить. Що більше людина знає, то мудріша стає. Книжка якраз і допомагає в цьому. Так що ти подумай над цим.

Нечитайло:

Не хочу і не буду. Я вже казав : не хочу і не буду.

Чарівниця:

А я знаю, як з цим лихом впоратися.

Тари-бари розтабари, розступіться чорні хмари, сонечко сюди впустіть, Нечитайла принесіть.

Діти-Хмари в чорному приводять Нечитайла.

Він обідраний, в лахмітті, замурзаний.

1-ша Хмара:

Ось ваш хлопець непутящий,

Нечитайло ваш ледачий.

Думав вік без книг прожити,

Довелось його провчити.

2-га Хмара:

У минуле завели,

Де ще книги не знайшли.

Жив в печері кам'яній

І ховався він у ній.

1-ша Хмара:

Тож: не все було так тихо,

Там зазнав він горя й лиха.

Сам свій голод тамував,

Корінці в землі шукав.

2-га Хмара:

Був голодним більш, ніж ситий,

Звірами не раз побитий.

Його страх такий скував,

Що хлопчина не гуляв.

1-ша Хмара:

А від звірів де ховався,

Дуже хлопець налякався.

Ще від холоду дрижав,

Сам додому забажав.

2-га Хмара:

А від страху неземного,

Зрозумів – книжки для чого.

Він тепер усім поклявся,

Що уже за розум взявся.

Нечитайло:

Ой, нічого не питайте...

Краще книжку, книжку дайте!

Був я дуже необачний,

Я не знав, що там так лячно.

Люди ті ще зовсім темні,

Зовсім, зовсім неписьменні.

У страху живуть, страждають,

Нічогісінько не знають.

Нічогісінько не вміють,

Про добробут тільки мріють.
Ні, не хочу я так жити,
Краще буду вчитись, вчити
І писати, і читати,
Розум буду розвивати.
Йому дають книжки, він їх бере, притискає до себе.

Чарівниця:

Тепер ти зрозумів для чого книжки людям?

Нечитайло:

Так. З них люди дізнаються про все на світі, книжки розвивають людей, допомагають їм поліпшити своє життя. Я зрозумів, що люди йшли до книжки тисячі довгих років, щоб зібрати і записати в них усі свої досягнення, винаходи, традиції. Я зрозумів, яку силу має книга. Я тепер буду читати, вчитися, бо вчення – то світло. А книга – це ключ до знань. Правду каже мама, що золото добувають із землі, а знання – з книги.

Чарівниця:

Ну, що ж, іноді треба страху натерпітися, щоб зрозуміти істину. Але то нічого, я рада, що ти зрозумів і тепер серйозно візьмешся за книжку.

Нечитайло:

Дякую, Чарівнице, твій урок я добре засвоїв.

Ведуча.

Багато мусим знати
Про все, що є навкруг.
Тож слід книжки читати,
Бо книга – вірний друг.
Вона допоможе дуже
Обрати вірну путь
Де б ти не був, мій друже.
Діти (всі разом). Про книгу не забудь.

Бібліотекар: А зараз ми пропонуємо подивитися **Інценізацію казки «Колобок»** її нам пропонують подивитися дітки які люблять читати книжечки.

Бібліотекар:

Дорогий друже!

Мабуть, у тебе вдома є книги. Які ти давно прочитав. Вони сиротливо стоять на твоїй книжковій полиці і мріють про те, щоб їх прочитали твої друзі і ровесники. Поділися з ними радістю спілкування з книгою. Якщо тобі дозволять батьки. Подаруй книги нашій бібліотеці. Хай їх прочитають інші діти. Кожна подарована тобою книга буде мати твій іменний знак.

Завчасно дякуємо тобі!

Ведуча.

Любі хлопчики. Дівчатка!
Закінчилось наше свято.
Ми вам хочем побажати
Всі разом. Книг багато прочитати.